

LBRIS

We know
books

REBECCA YARROS

WILDER

Seria Renegații #1

Bookzone
BUCUREȘTI, 2024

Capitolul 1

LEAH

PORTUL DIN MIAMI

În lift era cald și umezeală, în ciuda aerului condiționat pornit. Stăteam lângă alți patru studenți, cu bagajele și aroma lor inconfundabilă de entuziasm și apă sărată.

Ușile s-au deschis cu un *ding* la etajul 10, iar liftierul a coborât cu valiza mea. De fapt, stai! Cum li se spune pe vasele de croazieră? Liftieri? Valeți de cabină? Ar fi trebuit să știu, mai ales că vasul avea să fie casa mea în următoarele nouă luni.

— Așteaptă, nu e etajul meu, i-am spus, în timp ce-l urmam.

— Ba da, m-a asigurat, zâmbindu-mi peste umărul uniformei albe. Camera e chiar aici, domnișoară Baxter.

Am verificat dosarul și încercam să nu mă împiedic sau să mă lovesc de ceilalți studenți care umpleau holul îngust.

— Uite, ar trebui să stau la etajul 4, i-am spus, fluturând hârtia cu detaliile camerei mele.

În zona *ieftină*. Am râs singură, apoi am ocolit un tip transpirat, cu tricou de frăție, care se chinuia cu o valiză pe care încerca să o bage într-o cameră din dreapta mea.

— Mie îmi apare că aici e camera corectă, pe puntea asta, mi-a răspuns, corectându-mi terminologia. Știi dacă a ajuns cumva și colega ta?

— A făcut mononucleoză acum trei zile.

Deja mi-era dor de prietena mea cea mai bună. Mă simțeam vinovată. Oare mama ei o îngrijea cum trebuia? Se odihnea îndeajuns? A avut grijă de mine când am avut nevoie de ea în ultimii doi ani și eu pur și simplu am *părăsit-o*. „Dar ea ți-a spus că o poți face.”

Având în vedere că în ultimii doi ani abia m-am dat jos din pat, cu atât mai puțin am ieșit din casă, și atunci doar la insistențele lui Rachel, nu-mi venea să cred că pornisem fără ea în această aventură.

Dar avusese dreptate. Faptul că-mi trăiam viața nu însemna că-l iubeam mai puțin pe el, ci că mă iubeam și pe mine.

— Ce păcat! Și-a primit banii înapoi? a întrebat băiatul care mă ajuta, pe când aștepta ca grupul din fața noastră să intre în cameră.

— Nu, o să vină la începutul trimestrului următor.

Din fericire, programul Studii pe Mare era împărțit în trimestre, altfel Rachel ar fi trebuit să aștepte până în ianuarie. Așa însă, putea să ni se alăture în Abu Dhabi în noiembrie.

Abu Dhabi! A fost ireal când am aflat că am fost acceptată în program. Însemna un an academic întreg, în timp ce mă bucuram de o croazieră internațională. Iar acum chiar trăiam visul. Chiar eram în Miami și-mi luam rămas-bun de la SUA pentru nouă luni întregi. N-am crezut niciodată că o să fac asta singură. Adevărul e că nici nu mi-am dorit vreodată.

Dar tocmai de asta am acceptat acest program, nu-i așa? Era momentul să ies din zona de confort în care m-am baricadat în ultimii doi ani. În plus, avea să conteze atunci când aplicam la programele postuniversitare pentru Relații Internaționale.

Și, mai presus de toate, Rachel nu putea să mă țină de mână pentru tot restul vieții mele.

— Am ajuns, mi-a spus stewardul, bâjbâind cu cartela de deschidere când am ajuns în spatele navei — pardon, la *pupa*, m-am corectat singură.

Două fete în rochii scurte m-au îmbrâncit, apoi au trecut mai departe, cerându-și scuze. Au chicotit cu o relaxare pe care trebuie să recunosc că am invidiat-o, apoi au intrat în camera din colțul opus celui în care stăteam eu.

— Îmi pare rău. E abia a doua mea zi pe vas și încă nu mă descurc cu încuietorile astea!

Stewardul de cabină a oftat ușurat când s-a deschis ușa.

— Nu e nicio problemă. Mulțumesc, Hugo, i-am zis, după ce i-am citit ecusonul.

— Cu plăcere! mi-a spus, apoi mi-a făcut loc să intru în holul cabinei.

Uau! La naiba!

— Exact asta a fost și reacția mea, a chicotit el încet.

— Am spus asta cu voce tare? l-am întrebat, deși eram distrasă de podeaua din marmură și de dimensiunea apartamentului.

În ochii săi căprui se citea amuzamentul.

— E camera ta, poți să zici ce vrei. Aici e șifonierul, mi-a zis, arătând spre o ușă din dreapta.

Șifonierul? Toată camera mea ar fi încăput acolo.

Am înaintat înăuntru. În dreapta erau două dormitoare, conectate de o baie spațioasă cu chiuvete duble, duș și un jacuzzi. Serios?

Am încercat să-mi revin, continuând să explorez apartamentul. Aveam o cameră pentru luat masa, cu scaune pentru șase persoane, și o sufragerie cu canapele de piele catifelate, plus un televizor cu ecran mare. Însă nu spațiul a fost cel care m-a lăsat fără cuvinte, ci priveliștea pe care o ofereau ferestrele care se întindeau din tavan până în podea. Cum ar fi să mă trezesc aici în fiecare zi în

următoarele nouă luni? Să ies pe balcon prin ușile imense și să mă desfăt în lumina soarelui?

Să fiu genul de persoană care ar crede că și-ar putea permite așa ceva în viața reală?

Era perfect, dar nu era al meu.

Dacă ar fi trebuit să plătesc să stau aici chiar și o săptămână, mi-aș fi epuizat toate economiile.

— Hugo, n-ar trebui să stau aici. Sunt în programul de muncă și studii. Ar trebui să fiu pe puntea patru.

Hugo s-a oprit din inspectat mini-frigiderul și m-a privit.

— Da, așa e. Știu că faci parte din program, ca mine. Dar îți promit că locul tău e aici. Ești meditatoare, nu-i așa?

Am încuviințat. Oferta asta m-a trezit și m-a readus la viață. Dacă meditam un student de pe vasul *Athena*, aveau să-mi fie plătite taxa de școlarizare, studiile pe teren și cazarea. În plus, programul avea să facă același lucru și pentru Rachel. După ce m-am asigurat că nu eram ținta unei glume, m-am ciupit și am semnat primirea camerei. Având în vedere facturile medicale enorme pe care le aveau de plătit părinții mei și faptul că părinții stricți ai lui Rachel au spus că fiica lor nu putea să participe la program dacă nu mergeam și eu, lucrurile s-au legat cum nu se putea mai bine.

— Acum, este oficial camera ta.

Am privit total șocată candelabru. „Serios? Un candelabru?”

— Nu-mi vine să cred! Fiecare meditator stă într-un apartament? Chiar și pentru un vas de copii de bani gata, mi-e greu să cred că programul de studii poate susține una ca asta pentru meditari.

Hugo s-a ridicat și a zâmbit.

— Doar tu te bucuri de condițiile astea. De ce nu îți alegi un dormitor? Sau poate să ieși puțin pe balcon, să

LIBRIS

We know
books

vezi cum e. Dacă te-ar face să te simți mai bine, pot s-o sun pe doamna Trenton.

— Ar fi minunat, mulțumesc.

Am ales să ies pe balcon. Începea să se lase seara. Aerul era încă îmbibat cu o căldură înăbușitoare când am deschis ușa impunătoare din sticlă și am pășit pe podeaua din lemn șlefuit. Era îngrozitor de cald în Miami în august, iar faptul că purtam blugi nu mă ajuta deloc. Mi-am prins părul într-un coc în vârful capului și m-am apropiat de balustradă, testându-mi limitele. Doar de asta sunt aici, nu-i așa? Însă, cu fiecare pas, simțeam o presiune din ce în ce mai apăsătoare în piept, iar când am observat apa sub mine, șuieratul care mi-a răsunat în urechi semăna mai degrabă cu vântul din canioanele californiene, nu cu briza din Miami. „Dumnezeule, nu acum.” Am ascultat avertismentul dat de corp și m-am îndepărtat de priveliștea aflată la înălțime, care-mi întorsese stomacul pe dos. „Se pare că încă nu sunt pregătită.” Însă aveam să stau nouă luni pe vas și poate dacă înaintam câte puțin în fiecare zi, până la final mergeam până la capăt. Însă până atunci... aveam să stau retrasă.

Spațiul era superb, cu șezlonguri cu perne și o priveliște către partea dreaptă a vasului. *La tribord.*

Un alt student se rezemase de balustradă cam la șase metri de mine. Purta o pereche de pantaloni scurți bleumarin, cu imprimeu hawaiian, etalându-și corpul foarte bronzat, tonifiat și tatuat.

M-am uitat fără jenă la mușchii lui sculptați de pe abdomenul care cerea venerație și la felul în care i se încordau bicepsii. Tatuajele i s-au unduit când s-a îndepărtat de balustradă și a inspirat adânc, trecându-și mâinile prin părul brunet și ducându-și-le mai apoi la ceafă.

Era *sexy*. Avea un magnetism care spunea *pot-să-îți ofer-un-orgasm-cu-o-singură-privire*. La naiba, eram la un pas de asta și nici măcar nu se uitase în direcția mea.

„Ce naiba e în neregulă cu mine?”

Am dat din cap și mi-am sustras privirea. Ce rost avea să mă uit, când clar era peste liga mea, astfel încât puteam spune că jucam sporturi total diferite? Și totuși, ce sport ar modela astfel corpul unui tip? Încât fiecare mușchi să aibă un scop bine definit?

Privirea mi-a alunecat din nou la străinul fermecător. Am apreciat trăsăturile pronunțate ale feței lui și tatuajele.

„Nu e de nasul tău.” Asta era evident, dar nu se întâmpla nimic dacă-l mai admiram o secundă. Măcar îmi reaminteam că mai aveam dorințe carnale... destul de intense în acel moment.

Părea gânditor, de parcă purta pe umeri o povară imposibilă, ca titanul Atlas. O parte din mine s-a întrebat instinctiv ce griji ar putea să aibă un om ca el, însă cealaltă și-a dorit imediat să-l aline.

Apoi m-a prins holbându-mă.

Mi-am ignorat reflexul de a pleca și m-am forțat să-i susțin privirea de la distanță. Și-a înclinat capul într-o parte, de parcă încerca să-și dea seama dacă mă cunoștea, apoi mi-a zâmbit gentil.

„E clar, apetitul meu sexual s-a trezit din nou la viață.”

La naiba! Tipul nu era doar sexy, ci cu adevărat chipeș.

Ușa din spatele lui s-a deschis și o zeiță cu păr blond, care i se revărsa în cascade pe spate, și picioare lungi i s-a alăturat pe punte. Bărbatul s-a întors spre ea, iar întreaga lui atitudine putea fi descrisă printr-un singur cuvânt: arogantă.

— Ești pregătit? a întrebat ea.

Până și vocea ei era superbă.

M-am întors cu spatele la cuplu și am fost salvată de Hugo, care tocmai deschidea ușa.

— Domnișoară Baxter?

— Leah, l-am corectat.

LEBIS | We know

— Leah, doamna Trenton e aici.

Mi-a ținut ușa deschisă și am pășit înapoi în apartament, luându-mi la revedere de la toată opulența, care-l includea și pe străinul arătos.

O femeie blondă, de vârstă mijlocie, îmbrăcată într-o fustă creion, studia un dosar la masa mea de luat cina. „Nu e masa ta. Nu te obișnuiești cu asta.”

Femeia mi-a zâmbit și a dat mâna cu mine.

— Domnișoară Baxter, am înțeles că nu ești mulțumită de camera ta?

Obrajii mi s-au îmbujorat pe loc.

— Nu e vorba de asta, e superbă, îmi place foarte mult. Dar ar trebui să stau într-o cabină de pe puntea cu echipajul, la nivelul patru. Mai e o altă Leah Baxter pe vas?

— Nu, nu e nicio greșală. Studentul pe care-l meditez a cerut să fii cazată aici, ca să aibă acces mai ușor la tine, având în vedere programul solicitant pe care-l are.

— Cine ar face așa ceva?

— Paxton Wilder, a răspuns ea zâmbind.

— Domnișoară Baxter, în care dormitor preferi să stai? m-a întrebat Hugo din ușă, cu bagajul meu în mână.

— În niciunul! am strigat.

Acces mai ușor? Tipul are impresia că o să fiu la cheremul lui? Sper că nu, pentru că nu am fost niciodată genul acela de femeie.

— Nu fi absurd, dă-i camera mai mare, din moment ce colega ei o să o acompanieze abia din noiembrie.

— În niciun caz. Țasta e visul lui Rachel și merită camera mai mare.

— Perfect, atunci dă-i camera albastră, cu balconul mai mare, a zis doamna Trenton.

La naiba! Tocmai am acceptat camera fără să vreau?

— Nu-mi permit camera, am șoptit.

— O să vorbesc cu trezoreria. Asta e legitimația ta. E și cheia de la cameră și îți oferă acces la toate privilegiile VIP, precum debarcare prioritară pentru zilele în care ai studii pe teren, așa că ai grijă să n-o pierzi. Sper că șnurul o să te ajute.

VIP? N-avea cum, decât dacă era un cod pentru o persoană foarte săracă. Mi-a înmănat legitimația și pe ea scria foarte clar – Eleanor Baxter, VIP, fix lângă poza jenantă pe care o făcusem în terminalul croazierei. Părul meu șaten, în mod normal neproblematic, devenise un caz de înainte la o emisiune de schimbare a look-ului.

— Sper să te bucuri de anul pe care o să-l petreci alături de noi.

Cum să mă bucur de el, dacă nu puteam să-l plătesc? Înainte să mă gândesc la un răspuns inteligent, doamna Trenton era deja pe picior de plecare.

— Hugo, mă bazez pe tine c-o să ai grijă de ea, în regulă?

— Da, doamnă, a răspuns el, apoi ușa s-a închis în urma ei.

— Cum adică o să ai grijă de mine?

— Scopul tău este să-l meditezi pe domnul Wilder. Al meu e să fiu majordomul tău. Sunt aici ca să te ajut.

Majordom? Clar, mă aflu într-un univers paralel. Am încercat să-mi revin și să-mi formeze măcar câteva gânduri coerente.

— În ce cameră stă domnul Wilder?

— 1 032.

Eram deja pe hol, cu legitimația la gât, înainte să termine răspunsul.

— 1 032, am mormăit, pe când mă îndreptam spre colțul opus, la două camere depărtare de a mea.

Am bătut la ușă.

Dinăuntru răsuna muzică rock, așa c-am mai bătut o dată, mai puternic.

LBDIS

We know

books

— Imediat! s-a auzit o voce impunătoare de bărbat. Peste o clipă, un tip bine făcut și chel a deschis ușa.

— Pot să te ajut cu ceva?

— Mhm... Îl caut pe domnul Wilder.

— Nu ești genul lui, drăguțo. Îmi pare rău, a spus el, după ce m-a analizat.

Dacă obrajii mi se încălziseră mai devreme, acum îmi luaseră de-a dreptul foc.

— Nu vreau să mă culc cu el, sunt meditatoarea lui.

I-am arătat legitimația, la care bărbatul a făcut ochii mari.

— Domnișoara Baxter? Wilder se pregătește, dar intrați, vă rog! Wilder! a strigat când a închis ușa în urma mea. Apropo, eu sunt Micul John.

— Încântată de cunoștință! m-am abținut să-l întreb unde se ascundea companionul lui, Robin Hood.

Apartamentul lui Wilder era mai mare decât al meu, ceea ce era uimitor. De ce ar avea cineva nevoie de atât de mult spațiu? Am intrat în sufrageria imensă și am pufnit zgomotos. Pe canapele erau cel puțin 12 tipe în bikini, care beau din pahare roșii, caracteristice petrecerilor din frății. Presupun că atunci când călătorești cu propriul harem, chiar ai nevoie de spațiu.

„Nu-l judeca.”

Prea târziu.

N-am putut să mă controlez. Eu venisem pentru studii și ca să călătoresc... dar el părea cu totul pe dos.

Când am ridicat privirea, l-am văzut coborând scările. Poate aș fi fost șocată de faptul că avea un apartament pe două etaje, dacă n-aș fi fost și mai uimită de faptul că domnul Nu-e-de-nasul-meu se îndrepta spre mine cu zâmbetul pe buze. *Nu. Pot. Să. Cred.*

— Fata de pe balcon?

Dumnezeule, mă văzuse! Și ce voce avea! Profundă, ușor aspră și a naibii de atractivă. Aproape la fel de sexy

ca tatuajul cu dragon, care îi începea în zona inimii și se termina pe abdomenul lui apetisant. *Nu e apetisant. Nu. Deloc.*

— Uhh, bună!

Ce penibil. Mă simțeam stânjenită, la fel ca Baby, în „Dans Murdar”, când a cărat pepenele.

— N-am vrut să fac asta, am continuat.

— N-ai vrut să mă saluți? a întrebat el, cu un zâmbet și mai larg pe față.

— Ba da, bineînțeles c-am vrut.

— Atunci nu văd care e problema.

Una dintre petrecărețe m-a împins în Wilder, care m-a prins cu ușurință, înfășurându-și degetele în jurul taliei mele. Ar fi trebuit să port un maiou mai gros, nu unul din mătase. Așa i-am simțit căldura mâinilor, care mi-a trezit la viață tot corpul.

— Ești bine? m-a întrebat, îndreptându-și toată forța ochilor săi albaștri asupra mea.

Erau magnetici. Glorioși. Hipnotizanți. Toate cuvintele astea erau potrivite să descrie variațiile nebunești de culori din privirea lui, dar mai ales felul în care m-a cuprins, fără să depună vreun efort.

Avusesem dreptate când l-am văzut prima oară. Probabil putea să-mi provoace orgasm cu o singură privire... și exact acea privire era îndreptată acum asupra mea, cu precizia unei rachete ghidate direct între coapsele mele.

Nu credeam în iubire la prima vedere, nu eram atât de naivă. Dar în știință? Chimie? Feromoni? Da, clar credeam în dorință la prima vedere.

„Leah, cuvinte. Folosește-le!”

— Văd că ți-ai găsit meditatoarea, a spus Micul John, bătându-l pe spate. Pregătește-te, trebuie să plecăm curând.

Wilder parcă a înțepenit și s-a îndepărtat de mine.